

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

A L M I E N T J E .

=====

Sprookjesspel met zang
en dans in vier bedrijven
door YVONNE WAEGEMANS

Fantasie op het sprookje

" D U I M E L I J N T J E "

van

H.C. ANDERSEN

Muziek van
JAAK OPSOMER

Toneelfonds J. JANSSENS - Antwerpen (nr. 1251)

PERSONAGES

=====

POPPELIENTJE, het Poppenvrouwtje

ALMIENTJE, kindje van Poppelientje. In het eerste bedrijf een pop.

SCARABEA, de Heks. In het tweede bedrijf : Spinnespoeltje, kruis-spin

MAJA, de Lentefee

PADRETTI, opperhoofd der Padriaantjes.

PADRIAANTJES, een soort Alvermannetjes (getal ad libitum)

TJOEP, een zwaluw

PIMPERNELLEKE, zijn wijfje

ZWALUWJONGENTJES, (getal ad libitum) het oudste : Kwiek; het jongste : Pierlowietje

NACHTPAUWOOG, een nachtvlinder, bode van Maja

DE KIKKERKONINGIN

KIKKERIK, haar zoontje, de Kroonprins

EEN HERMELIJNTJE

BIETERFIJNTJE, de muizenmoeder

FLODDERTUITJE, hun kindermeisje-muis

Zeven kleine muisjes, het jongste : Ukkie-Pukkie

MEESTER ZEBEDEUS, een mol

POLITIEAGENT MISTLETOE, een egel

PRINS GRANELLI, Prins van het Bloemenrijk

BLOEMENZIELTJES, Granelli's hofdametjes (getal ad libitum)

EEN ADDER

Het OPVOERINGSRECHT wordt verkregen na aankoop van minstens acht exemplaren bij de uitgever en betaling van de verschuldigde auteursrechten aan S.A.B.A.M., Aarlenstraat 75-77; 1040 Brussel.

TONEELSCHIKKING

=====

EERSTE BEDRIJF

Midden op de achtergrond verleent een reusachtige boom ingang tot het Poppenhuisje. Boven het kleine deurtje dat in de boom is aangebracht, vormt een slakkenhuis een overdekt portaal.

Voor de boom loopt een terras op tamelijk hoog speelveld gelegen en dat heel de breedte van het toneel beslaat.

Het terras heeft een balustrade van dooreengevlochten takwerk, begroeid met klimop en bloemen.

Een paar trappen leiden naar een ietwat lager gelegen tuin, met fantastisch grote bloemen.

Voor dit tuintje loopt een beekje over gans het toneel. Daarover ligt een brugje in boogvorm. Lisch en waterplanten die het beekje afzomen, vormen schermen waarachter de kikkers zich op het gepaste ogenblik verschuilen.

Gans op de voorgrond : een paar paddestoelen en een varenplant.
Zacht-blauw licht : heldere nacht.

TWEEDE EN DERDE BEDRIJF

Een andere plek in het bos.

De achtergrond vormt een grillig bomencomplex, waarin al de meespelende dieren hun holen hebben. Boven in de boom is het zwaluwennest. Vooraan, bezijde het speelveld, geeft een reusachtige paddestoel toegang tot Almientjes huisje. Aan de overzijde kan een denneboompje staan. Aan ieder woningetje hangt een naam-bordje. Tegen een boom groeit een eglantier, waaraan, in het tweede bedrijf nog één fonkelrode bloem hangt. De bomen staan in herfstgewaad, bijna kaal. Af en toe dwarrelen blaaderen over het toneel.

Het derde bedrijf speelt op dezelfde plaats, in de na-zomer. Er staat een groene mos-troon voor het bruidspaar Mol-Almientje. De bloeiende eglantier geeft aan het geheel een fesstelijk uitzicht.

Links of rechts bezijde, staat Spinnespoeltje te weven aan een wonder net : de bruidssluier van Almientje.

VIERDE BEDRIJF

In het zonneland.

Het eerste voorplan is afgescheiden door een lichtblauw gordijn. Op de voorgrond, rechts, staat een stuk ruïne. Deze is zo geplaatst dat ze zo min mogelijk speelruimte in beslag neemt en het uitzicht niet belemmert. In die ruïne is een soort nis, waarin Tjoep zijn nest heeft. Een trap achter de schermen verleent toegang tot dit nest. Links op het voorplan staat een palmboom. Achter het lichtblauwe doek, dat in de loop van dit bedrijf wordt opengeschoven, bevindt zich het Hof van Granelli, de Bloemenprins. Hij heeft zijn verblijf in een fonkelrode granaatappel die op een hoger speelplan ligt, omkranst van reuzebladeren. Linksom zijn wondergrote bloemen waarin de Bloemenzieltjes, Granelli's hofdames, wonen.

EERSTE BEDRIJF

=====

Op het terras vóór het huisje, zijn Padretti en Poppelientje met elkaar in gesprek.

PADRETTI. Néé, Poppelientje, nu ben je toch waarlijk onvoorzichtig geweest. Kon niemand anders u helpen, dan Scarabea, die boze heks.

POPPELIENTJE. Ach, Padretti, je weet het toch net zo goed als ik. Overal heb ik gezocht en aangeklopt om 'n kindje te hebben... Zie, ik ben bij de ooievaars geweest, ik heb het aan u gevraagd, naar Maja, de Lentefee zond ik een boodschap... àlles tevergeefs. Padretti. Jà, het is ook 'n gans bijzonder geval... Waar vindt men ook zo'n heel klein kindje voor een Poppenvrouwkje als jij, Poppelientje.

POPPELIENTJE. Dat is juist, Padretti. De mensen hebben hun kindjes, de vogels hun kleintjes, alléén het Poppenvrouwkje woont eenzaam in dit grote bos en weet geen raad met haar hart en haar handen. Zo kan het niet blijven, mijn vriend... Ik word nog ziek van verlangen, en 't is me gelijk wie helpt, een fee of een heks, als ik mijn kindje maar heb !

PADRETTI. Poppelientje ! Scarabea's macht is groot, maar boos en venijnig ! Ik ben zo bang... (plots klinken enkele fluittonen in de verte). Hoor ! De Grootkabouter is op komst ! Ik moet weg. Straks kom ik horen wat Scarabea heeft gezegd. Wees voorzichtig, Poppelientje !

POPPELIENTJE. Ja, Padretti, tot straks dan !
(twaalf slagen galmen in de verte)

POPPELIENTJE. Hoor ! Als ze komt is dit het uur... (gaat tot een van de grote margrietten in haar tuintje) Ranke blanke margriet, zeg me of ze komt of niet... (ontbladert de bloem, zodat bij elke klokslag een blad neervalt) Wèl... Nièt... Wèl... Nièt... (achter haar verschijnt geluidloos Scarabea. Over haar schouder heen trekt ze, bij de laatste klokslag, het laatste bloemblad uit. Huiverend ziet Poppelientje de spichtige klauw, en zegt bang) "Scarabea..." (de armen over de borst gekruist, als om zichzelf te beschermen, keert ze zich half naar de grijnzende heks.)

SCARABEA. Wat verlangt het Poppenvrouwtje van de oude Scarabea ?

POPPELIENTJE. (rakelt al haar moed bijeen) - Ach, Scarabea, ik zou zo graag een kindje hebben ! Mijn huis is als een groot eiland waar ik verloren loop, en mijn hart is leeg als een nestje zonder vogels.

SCARABEA. En laat je mij daarvoor roepen ?

POPPELIENTJE. Uw macht is zo groot... Jij kunt me helpen, daar ben ik zéker van ! Och Scarabea, ik heb niemand om voor te leven en te zorgen... Dat is zò verdrietig.

SCARABEA. (strijkt met de lange wijsvinger over de grote wrat op haar kin) - Tjà.. hoe zal ik dàt verhelpen...?

POPPELIENTJE. (zingt)

O leg mij een kindje neer,
In 't nestje van mijn arm...
Ik zeg het met woordjes teer,
Mijn liefde, zo welig en warm.

Een kindje van zegen en zorgen,
Met wangetjes, zacht als fluweel !
Zo fris als een bloem in de morgen,
Een kindje, mijn rijkste juweel !

SCARABEA. Mooi gezegd en gezongen, maar wat is mijn loon, als ik u aan een poppekindje help ?

POPPELIENTJE. (spontaan) - O Scarabea ! Het beste en het liefste geef ik u ! - (loopt naar het terras) - Kom binnen, en kies wat ge wilt !

SCARABEA. (strijkt grinnikend over haar wrat) - Hi-hi-hi ! En als ik u écht het liefste vroeg ?

POPPELIENTJE. Ik geef het graag ! Kom... (doet het deurtje open)

SCARABEA. (lijmerig) - Niet zo haastig, mijn poesje ! Scarabea heeft tijd. Hi-hi ! Làter kom ik wel eens zien wat je zoal hebt.

POPPELIENTJE. Al gelijkje wilt, Scarabea.

SCARABEA. Breng me dan een bakje met zeer zuiver zand.

POPPELIENTJE. Dat heb ik hier toevallig bij de hand. (haalt het vlug)

SCARABEA. (diept uit een geheimzinnige zak een zwart doosje dat zij opent) - Kijk eens, Poppenvrouwtje, wat heb ik hier ?

POPPELIENTJE. Het lijkt mij wel een rozenzaadje...

SCARABEA. Dat is het zaadje "Dageraad", waaruit nieuw leven opengaat.

POPPELIENTJE. (slaat de handen ineem) - Ooo !

SCARABEA. Ik plant het in dit zuiver zand. Zo ... - (doet het) Nu, negen druppels van uw bloed.

POPPELIENTJE. (reikt haar pols) - De laatste druppel zelfs, als 't moet.

SCARABEA. (prikt vlug met een kleine priem in Poppelientjes pols en houdt hem dicht boven het znad, muziek begeleidt haar teverwerk) :

Drop.. Drop.. Drop..

Klop.. Klop.. Klop..

Drop.. Drop.. Drop..

(bevochtigt haar duim aan haar mond en heelt daarmee Poppelientjes pols. Doet met wijdgespreide vingers kringelende gebaren en vervolgt, recitatief) :

Druppels, druppels, rood en rond,
zoek uw weg doorheen de grond...

MAJA, de Lentefee. (komt op. Ziet toe met droeve ernst)

SCARABEA. (vervolgt)

Zorg dat 't zaadje opengaat,
Maak dat 't kleine hartje slaat.
Druppels, drupt van hart tot hart,
Gij zijt rood, mijn kunst is zwart.
Druppels, klopt van hart tot hart,
Gij zijt rood, mijn kunst is zwart !

Ziezo !

POPPELIENTJE. Machtige Scarabea !

SCARABEA. Zet nu dit bakje zo, dat de morgenzon het kan bestralen.

POPPELIENTJE. (zet het op een stuk holle stronk op het terras) - Hier speelt de vroegste zonnestraal. Is het zo goed ?

SCARABEA. Jà. En morgen bij de eerste zonazoen, zal 't kindje zijn oogjes opendoen.

POPPELIENTJE. (juichend) - O Scarabea ! Ik... - (ziet opeens Maja en schrikt) - Maja ! - (slaat beschaamd de handen voor het gezicht)

SCARABEA (keert zich schielijk om. Verstoord)

Wat is dat hier ? Dàt is te sterk !

Vroeg ik getuigen bij mijn werk ?

Was jij niet vèr en over zee ?

(naar Poppelientje) Heeft z i j misschien...

POPPELIENTJE. (doodsbang) - Het doet me wee !

SCARABEA. (alsof ze Poppelientje wil invliegen) - W à t ?

MAJA. Ik zie dat uw geduld en uw vertrouwen niet zeer groot zijn, Poppelientje...

POPPELIENTJE. O Maja, goede Fee, vergeef mij... Ik hoorde helemaal niets van u, en dacht dat niemand in dit bos mij helpen kon ... of wou...

MAJA. Vanuit het land waar de bloemen om mij wachtten heb ik mij naar hier gehaast... Ja, midden in de nacht wou ik naar u nog komen.

POPPELIENTJE. Had ik d à t maar geweten, loeve Fee... Och, ik was toch zo eenzaam en zo hulpeloos in mijn wee... Toen hoorde ik van Scarabea's...

SCARABEA. (venijnig)

Ha zo ? Jij hebt wel véél gewaagd !

Jij hebt het éérst aan hààr gevraagd,
en als "de lieve fee" niet wil,

Laat je m i j dansen naar uw gril !

POPPELIENTJE. Niemand heb ik willen beledigen, Scarabea... Maar ik was zo ongeduldig op een kindje te hebben...

SCARABEA. Goed ! 'k Gaf mijn woord ! Doch àlles heb jij niet gehoord ! - (keert zich vals-grijnzend tot Maja)

Lieve Maja, schone fee,

Je komt te lààt, het doet me wee !

Maar ben je boos, of ben je blij,

het kindje komt.. en 't blijft van mij !

MAJA. (waardig) - Van U m i s s c h i è n.

SCARABEA. Ja-hàààà ! We zullen zien !

MAJA. Poppelientje, Poppeleintje, wat heb je gedaan ! Warme tranen zul je moeten schreien, want de boosheid van Scarabea zal in uw kindje wonen, als 't venijn in de bloem !

POPPELIENTJE. Maja ! Bedoeltje dat mijn kindje boos zal zijn ?

MAJA. Wat kun je verwachten van een schepsel dat zo lelijk, loens en loos is ?

POPPELIENTJE. Maar... dan wil ik het niet ! Liever werp ik het zaadje in de beek ! -(loopt er heen) - O ! - (het bakje is bodemloos, en iemand die in de holle stronk verborgen zit, steekt op dit ogenblik een reusachtige tulpenknop omhoog, zodat het de schijn heeft, of de bloem plots uit het zaadje oprijst)

MAJA. Het is te laat ! Het kindje groeit.

POPPELIENTJE. (schreit) - O Maja, Maja... wat heb ik gedaan ! Als 't kindje nu lelijk wordt en boos ?

MAJA. Dan is het uw schuld, Poppenvrouwtje.

POPPELIENTJE. (knielt) - Maja, lieve goede Fee, uw macht is groter dan die van Scarabea, ik sméék u, heb medelijden met dit kindje ! Het kan er niet aan doen, dat ik zo lelijk gehandeld heb tegenover U !

MAJA. (wijkt zwijgend achteruit)

POPPELIENTJE. (kruipt haar na) - Straf mij, maar wees mild voor het arme kleine kindje. Maja, waarom zeg je niets ? Laat me niet alleen, ik heb spijt en ben zo bang ! - (valt snikkend voorover. Intussen verdwijnt Maja. Als ze zich opricht, en ziet dat Maja verdwenen is, springt ze recht, steekt hartstochtelijk de armen uit en roept :) - Maja ! Maja! Heb medelijden met mijn kindje ! - (schreiend gaat ze nog even naar de tulp kijken, waarna ze het huisje binnengaat)

Op het voorste speelvlak komen op :

Kikkekoningin met haar wispelturig, druilend zoontje Kikkerik.

KIKKERKONINGIN. Allee, Kikkerik, mijn lekker diertje, treuzel niet.. De kleine kikkertjes hebben een mooi spreekkoor geleerd voor uw verjaardag, en 't gaat allemaal over u !

KIKKERIK. (laat zich hangen) - Koax ! Koax ! Allemaal domme dikkoppen ! Ze vervelen mij ! - (drensend) - Ik moet iets anders hebben om mee te spelen !

KONINGIN. En al uw geschenken van deze morgen ?

KIKKERIK. Koax ! Allemaal kapot ! Vervéelend...

KONINGIN. Alles kapot ? Ach, wat moet ik gaan beginnen ?

KIKKERIK. (hurkt op de grond) - Haal mij 't manneke uit de maan en maak er een harlekijntje van !

KONINGIN. Maar Oeli-poeli, waar haal je 't toch ? Dat gaat immers niet ?

KIKKERIK. (schommelt heen en weer) - Koax ! 't Moet ! Of ik zal maagpijn krijgen !

KONINGIN. O néén, Oelipetoeli, ik zal àlles proberen, maar krijg alsjeblief geen maagpijn !

KIKKERIK. Jawel ! - (wrijft over zijn buik) - Ik hèb ze al, en koppijn ook ! Koax ! Koax ! Abra-koax ! O ! Ik sterf !

KONINGIN. Wees zoet, lieveling !

KIKKERIK. (schreeuwt) - Koax ! Koax ! Brekka-koax ! Abra... koax ! - (spartelt met armen en benen)

SCARABEA. (komt op)

Geef die kleine duivekater
toch een mep voor zijn snater,
dat hij zwijgt,
voor héél 't bos de stuipen krijgt !

KONINGIN. (zonder zich om te keren, hooghartig)
Wie spreekt er daar om zulke toon,
tot mij en tot de prins, mijn zoon ?

SCARABEA. Verschoning, Kikkerkoningin,
Gaat het uw zoon niet naar de zin ?
Hij zong daar zo'n welluidend lied ?
't Was zeker spaans ? 'k Verstond het niet !

KONINGIN. Ach néén, maar 't kind is zo bedeed
met gave en kunst.

SCARABEA. Een hoge gunst !

KONINGIN. Dat het zich overal verveelt
bij 't klein gespuis...

SCARABEA. Dat is zijn kruis !

KONINGIN. Zeg j i j me toch, wat moet ik doen ?

SCARABEA. Geef hem een rammeling met fatsoen !

KONINGIN. Ho, Scarabea, niet zo ruw !

KIKKERIK. Aai, moesje, geef haar toch een duw
dat ze gaat spartelen in de sloot !

KONINGIN. Stil, Oelipoeli, ze is te groot !
(tot Scarabea)

Weet j i j niet waar ik speelgoed vind,
dat past voor zulk een wonderkind ?

SCARABEA. Ik ben geen speelgoedfabrikant,

En heb aan wonderkinderen 't land.
 Laat mij nu gaan, 'k verlang naar rust.
 Zie dat je zèlf uw zoontje sust !

KONINGIN. Ho ! Ho! Heb eerst nog wat geduld !
 Je staat bij mij nog in de schuld,
 he, Scarabea, weet je 't wel ?

SCARABEA. Och, mijn geheugen werkt niet snel !

KONINGIN. Ja-jà, 't valt lichter te vergeten,
 dan zijn schulden te voldoen !
 Zou je 't nu al niet meer weten
 Wie je onlangs nog in pensioen
 hebt gebracht in m i j n é n poel ?

SCARABEA. (trekt haar schouders op)

KONINGIN. Weet je niet wie ik bedoel ?
 't Prinsesje dat jij hebt geschaakt,
 En tot kikker hebt gemaakt...
 Ik meen dat ik wat deernis voel
 met 't arme wicht...

SCARABEA. Zie dat je zwicht !
 Je hebt beloofd dat je zou zwijgen !

KONINGIN. Jij hebt beloofd dat ik zou krijgen
 wat ik vroeg. En 't is niet veel :
 een speeltuig voor mijn hartjuweel !

KIKKERIK. Haal mij het manneke uit de màààààn !

SCARABEA. (wenkt de Koningin nader. Geheimzinnig) :
 Zwijg stil...

Zie je dat poppenhuisje staan ?

Koningin en Kikkerik knikken heftig. Kikkerik gaat het van dicht-
 bij bezichtigen.

SCARABEA. Bij 't eerste kraaien van de haan,
 kun je er te samen heengaan,
 en... wat je 't allerliefste vindt,
 dat mag je hebben voor uw kind !

KIKKERIK. (buitelt)

Koax ! Ik ben genezen !

KONINGIN. (haar zoon liefkozend, tot Scarabea) -
 En valt er verder niets te vrezen ?
 Is dat geen stelen, wat ik doe ?

SCARABEA. Ach, maak u niet met suffen moe !
 Al wat daar staat, behoort mij toe !
 Maar zie dat ik geen woord meer hoor !
 (reikt de hand)

KONINGIN. (geeft de hare die door Scarabea langzaam geknepen wordt, terwijl ze de Koningin dreigend in de ogen kijkt. Koningin doet haar mond wijd open om te schreeuwen, sluit hem weer, en zegt :) In orde, ik sta er borg voor !

Aai ! Koax ! Je doet me pijn !

SCARABEA. Hi ! Hi ! Hoe kan dat zijn ? - (grinnkend af)

KONINGIN. Kom Oeli-poeli, kom nu snel,
 We moeten vlug naar 't kikkerspel ! - (beiden af)

PADRETTI. (komt vlug aanlopen. Kijkt door het raampje in de deur, klopt dan zachtjes) - Poppelientje ! De Grootkabouter is al weg !

POPPELIENTJE. (komt te voorschijn in een mooi lang slaapkleedje) Padretti ! - (reikt haar beide handen)

PADRETTI. Heb ik uw wakker gemaakt ?

POPPELIENTJE. Ach neen, Padretti... Hoe zou ik aan slapen kunnen denken, na al wat gebeurd is, en nog gebeuren moet !

PADRETTI. Kwam Scarabea ?

POPPELIENTJE. Jà Padretti... En ook de Lentefee.?

PADRETTI. Maja ?... (bemerkt haar roodgeschreeuwde ogen) - Maar wat heb je ? ... Heb je verdriet, Poppelientje ?

POPPELIENTJE. Padretti, vraag niet verder... Pijn, vreugde en spijt vechten in mijn hart om de bovenhand. Ik weet zelf niet meer waar ik het heb !

PADRETTI. En 't kindje ?

POPPELIENTJE. (geheimzinnig) - Luister.. Morgen bij de eerste zonnezeen, zal 't kindje zijn oogjes opendoen. En in dié bloem is 't wonder aan 't gebeuren.

PADRETTI. Werkelijk waar ? Bracht Maja het dan ?

POPPELIENTJE. (schudt truerig het hoofd) - Neen... Scarabea.

PADRETTI. (ontzet. Sterk scandeerend) - S c a r a b e a !

POPPELIENTJE. Ja, en 'k ben zo bang ! Moest mijn kindje eens op hâar gelijken. Maar Padretti, kan er in zo'n schone bloem wel iets lelijks groeien ? - (trekt hem erheen)

PADRETTI. Hoe mooi !... Maar van Scarabea kan men àlles verwachten !

POPPELIENTJE. (neemt Padretti's handen) - Padretti, mijn beste trouwe vriend.. Willen we samen zò op 't kindje passen dat géén boze macht het kan raken ?

PADRETTI. Op mij kun je rekenen, Poppelientje. Stééds heb ik op u gepast, ik zal ook steeds op 't kindje letten.

POPPELIENTJE. (kust zijn handen) - Dan U Vriend. - (zucht verlicht) - Dank u ... Want ik heb alles zo mooi gemaakt ! O jà, dàt moet je toch eens zien ! - (gaat binnen en samen met Padretti halen ze een mooi wiegje op wieltjes naar buiten. Ze neemt er een mandje uit met allerlei kleedjes, en houdt ze een voor een naar het licht) - Is dat niet lief, Padretti ?

PADRETTI. Aks een droom ! Zo teer en fijn ! Poppelientje, ik ga de broertjes halen ! We willen er bij zijn als 't wonder gebeurt !

POPPELIENTJE. (schuchter) - Padretti... och...

PADRETTI. Ben je misschien lièver alléén als 't kindje komt ? Toe, zeg het maar...

POPPELEINTJE. Als 't u om het even is, Padretti, jà... Het wonder is zo delikaat en broos...

PADRETTI. (knikt)

POPPELIENTJE. Maar willen de Padriaantjes in de vroege morgen komen, dan zal ik hen met vreugde mijn kindje laten zien.

PADRETTI. Fijn ! Wij komen ! Tot straks, en véél geluk, hoor moedertje ! - (drukt haar warm de hand)

POPPELIENTJE. Mijn fijne Padretti !

PADRETTI. (af)

POPPELIENTJE. (gaat weer naar het wiegje, houdt een hemelsblauw kleedje naar het licht en zoent het) - Ik kan er niet aan doen, maar warme vreugde verwint mijn spijt ! Ik zal nu toch ièts hebben om goed voor te zijn ! - (zingt)

O kindje, lief kindje,
dat kwelling en smart,
in weelde en in blijdschap hertoverd,
Uw handjes tasten zo zoet naar mijn hart,
Jij hebt het voor immer veroverd !

Mijn kindje, mijn juweeltje,
 mijn pareltje fijn !
 Wat kleedje zal ik u geven ?
 Een kleed als een wolkje van kant en satijn,
 Met goud van mijn liefde doorweven !

Uw wiegje versieren,
 dat word ik niet moe !
 Het staat al zo lang te wachten !
 Een wondere droom is mij al wat ik doe :
 't Wordt zomer in al mijn gedachten !

(Er begint een ver morgenklokje te luiden. Hier en daar fluit een vogel. De door het klavier herhaalde melodie van het lied "O kindje, lief kindje" vergezelt en onderlijnt de volgende gebaren van Poppelientje :

POPPELIENTJE. (als het klokje luidt) - Hoor ! De vogeltjes zingen de dagfee wakker ! - (klimt ergens op) - De zon ! Daar is de zon ! - (strekt de armen) - Nu zal het wonder gebeuren ! Maja, goede fee, bescherm mijn kindje ! - (loopt naar de tulp en beschouwt haar met een spanning die intenser wordt naarmate de muziek crescendo zwelt. Deze spanning uit zich in kleine verlangende gebaren van haar handen. Ze strekt ze uit naar de tulp, balt ze, zich bedwingend, tot vuistjes... strekt ze weer... laat voorzichtig streelend haar vingers over de knop glijden. Het licht wordt klaarder en klaarder, an als 'n felle zonnestraal de bloem bereikt, kust Poppeleintje de knop, zodat het licht èn vrouwtje, èn bloem in één aureool zet. Poppeleintje richt zich op, de ogen gesloten, de handjes op de borst gekruist, héél innig en vroom, het hoofdje een weinig achterover hellend. Bij de kus van de zon en vrouwtje, barst de bloem open, en in haar kelk ligt een klein lief kindje, in casu, een pop.

Dit openbarsten van de bloem wordt bewerkstelligd door diegene die in de holle stronk zit, en die dus een pop in de bloemenkelk omhoogsteekt.)

POPPELIENTJE. (opent de ogen) - Ooo ! Een kindje ! Een klein, fijn meisje ! Hoe mooi ben je toch ! En die handjes en voetjes ! En dat fijn, rood mondje !... En die oogjes, klaar als de mor-

genlucht, met een pinkelend sterretje in !

M'n schatje ! Wacht, ik wil u hullen in de fijnste sluier die ik vind ! - (haalt een sluier) - Ik durf u haast niet beroeren, mijn broos, porseleinen popje ! - (wikkelt het in de sluier) - Hoe zou jij anders zijn, dan goed en lief ? - (drukt het innig tegen zich aan) - O Maja, lieve Lentefee, ik heb slechts tranen op te danken, ik voel dat je mij vergeven hebt. - (droogt haar ogen met de punt van de sluier) - Kom, vogeltje, ik leg u in uw donzen nestje, z o, jà...

NACHTPAUWOOG. (komt voorzichtig op de teentjes binnen)

POPPELIENTJE. Ei ! Wat liefstallig bezoek ? Kom jij naar mijn kindje kijken ? Kom maar gerust, Nachtpauwoog ! Kijk eens wat een snoezig popje ! Is er iets zo schoon als dit wonder ?

NACHTPAUWOOG. Het kindje is mooi, omdat de Lentefee zo goed is.

POPPELIENTJE. Dat heb ik wel gedacht. Maar hoe weet jij dat, Nachtvloedertje ?

NACHTPAUWOOG. Omdat ik haar jongste bode ben.

POPPELIENTJE. Een bode van Maja ? Vanwaar komt mij die eer ?

NACHTPAUWOOG. De Lentefee laat u groeten, en zendt u als geschenk voor het kindje, de schone parel "Boetetraan". - (geeft de parel)

POPPELIENTJE. De parel "Boetetraan"... Is dat geen vergissing, Nachtpauwoog ? 'n Geschenk voor mij, die zo lelijk aan haar goedheid heb getwijfeld ?

NACHTPAUWOOG. Poppelientje, al de tranen die je deze nacht hebt geweend, druppelen in Maja's handen, waar ze geronnen zijn tot deze kostbare parel. Zij zal uw kindje beschermen tegen de boze macht van Scarabea.

POPPELIENTJE. Dan zal ik de parel om haar halsje hangen. Zie : (doet een kettinkje los van haar eigen hals, en doet het haar kindje om) - Is het zo goed ? En heeft de Lentefee nog méér gezegd ?

NACHTPAUWOOG. Dit zijn haar eigen woorden, Poppelientje :

"Zij die geen geduld verdroeg,
Krijgt geen geduld, en zwaar genoeg,
Te verdragen, heel haar leven."

POPPELIENTJE. Jà, 't is goed. Zeg tegen de Lentefee dat ik nu alles met vreugde zal verdragen. En Nachtpauwoog, bedank haar toch, om al het goede dat ze mijn kindje heeft bewezen... M'n

kindje... Ik raak er nooit naar uitgekeken... Zie toch hoe lief die parel staat...

NACHTPAUWOOG. (is stilletjes verdwenen)

POPPELIENTJE. O ! Hij is weg ! -(bekijkt haar kindje opnieuw)
Mijn schatje lief, mijn kindje mijn, nu heb je niets meer van die boze heks te vrezen... M'n klein, klein duifje... Jà, hoe zal ik u eigenlijk noemen ?... Een schoon, fijn naampje, voor u alleen... Eens denken... Ei ?... Uw oogjes vallen toe ? Ben je moe ?... Slaap maar lekker, schattebout, - (dekt het toe) - dan kan moeder uw naampje zoeken. - (terwijl ze zachtjes wiegt, zingt ze :)

Ik vraag aan dorre boeken,
Geen naampje voor mijn liefste kind !
'k Zal in mijn hartje zoeken,
Totdat ik 't allermooiste vind.
'k Zal zilverklanken ziften,
En rijg ze aan gouden snaar te saam :
Van alle liefdegiften,
Is d'allermooiste een lieve naam !

(er kraait een haan)

POPPELEINTJE. St ! St !

(De Kikkerkoningin en Kikkerik komen sluipend op en verbergen zich in het lis aan de sloot)

POPPELIENTJE. (zingt)

Ik zal een naampje spinnen,
Waarin ik al mijn tederheid vlecht,
Waar àl mijn zoetste minnen,
U alles in één woordje zegt .
Mijn schat, mijn àl, mijn vriendje,
Gij àllermooiste en liefste mijn !
Mijn àlles... mijn Almientje,
Almientje zal uw naampje zijn !

(Scarabea sluipt eveneens te voorschijn, maar houdt zich wat achteraf)

POPPELIENTJE. (fluistert over het wiegje) - Almientje... Almientje... mijn al. Het klinkt als een zilveren belletje, en het is zoet op de lippen als een zoen op uw mondje... Almientje... slaap zoet, mijn schat... Moedertje wordt ook zo moe... Het was zo'n zware nacht... - (knikkebolt) - Almientje... - (zachter)